

Het vervolg

Ten tijde van onze verhuizing naar G. was ik vijf jaar. Ik weet nog dat ik ziek was en me rot voelde, maar als ik bij iemand op schoot zat, voelde ik me heerlijk veilig. In het nieuwe huis werd ik in een deken gewikkeld en op een stapelbed gelegd. Mijn ouders ruzieden, maar ik lag lekker onder mijn dekentje; niemand kon me wat doen.

Toen ik weer beter was, mochten we in de buurt spelen; mijn zus en ik en nog wat andere kinderen. We woonden in een nieuwbouwwijk en nadat iedereen elkaar had leren kennen, trokken we altijd op met een hele groep. Ze waren nog volop bezig met bouwen in de wijk en overal lagen modderplassen en bergen zand. Je kon je er goed verstoppen.

Op zeker moment voegde zich een man bij de groep. Hij had snoepjes bij zich, die hij gaf aan de kinderen die hij lief vond. Ik kan me nog herinneren dat we in een zandkuil zaten, die man met allemaal kinderen om hem heen. Mijn zus en ik, en het vriendinnetje van mijn zus, en nog wat anderen. De man wilde voor een snoepje in onze onderbroeken voelen.

Ik hoorde er een paar giebelen en sommigen deden het, die lieten hem begaan. Ik wilde niet, ik liep weg. Ik voelde me wel alleen en bovendien kreeg ik geen snoepje zoals de rest, maar ik wilde niet. Ik zocht een perkje op, met vlinders en mooie bloemen. Hier voelde ik mij een prinsesje, want vlinders doen je niets; ze zijn zelfs bang je aan te raken en als ze het doen, komen ze slechts zachtjes op je arm zitten. Het ging goed, de man liet me met rust.

Later waarschuwden mijn ouders ons voor hem; in de buurt ging het gerucht dat buurman Ben van A. niet deugde. Verder werd er geen aandacht aan geschonken. Tot ik eens door de

poortjes in onze buurt liep en Ben me volgde. Waar ik liep, daar liep hij. Ik weet nog dat ik uit school kwam en Ben op me wachtte; hij trok me mee de struiken in en ging bovenop me liggen. Hij stak zijn hand in mijn onderbroek en siste dat als ik iets tegen iemand zou vertellen, hij mijn zussen zou pakken. Dat zou dan mijn schuld zijn; ik zou naar de gevangenis gaan en als ik vrij zou komen, dan zou hij mij altijd weten te vinden.

Vanaf dat moment pakte hij me steeds opnieuw. Ik probeerde niets te voelen, door uit mezelf te treden. Hij stonk, hij hijgde als een beer en brulde als een leeuw en hij plaste en dat was heel erg vies. Ik had nooit zoiets smerigs gezien. Hij ging in mij, het deed pijn, ik gilde en ik hoorde mensen ergens op de achtergrond, maar hij deed zijn hand voor mijn mond. Ik kon geen adem meer halen. Ik stikte ... ik viel weg ... kleine Lana was dood.

Ik rende weg, ondertussen mijn broek ophalend. Auto's toeterden, maar niemand stopte. Het drong niet tot me door, ik was iemand anders. Eenmaal thuis sloot ik me op op het toilet en waste me, zo goed en zo kwaad als dat ging bij het kleine fonteinje. Plots hoorde ik mijn moeder en ik schreeuwde: 'Mama! Mama, er heeft iemand op mij geplast en ik krijg het niet weg ... mama, help!' Mijn moeder schreeuwde terug: 'Niet zo zeuren, ik heb het al druk zat! Ga jezelf maar vermaken. Ga weg, rotkind!'

Ik was een rotkind. Ik ging naar mijn kamer en sloot me op. Beelden flitsten voor mijn gesloten ogen. Ik zag mezelf in de struiken liggen ... een moeder met een kind in het stoeltje voorop haar fiets kwam voorbij ... ze zag ons ... Buurman Ben lag op mij en ik probeerde te zwaaïen, zodat die mevrouw zou afstappen, maar ze draaide haar hoofd om en fietste hard weg. Niemand hielp mij! Het voelde alsof ik twee levens leidde: ik splitste mezelf op. Het misbruik hoorde niet bij mij, die Lana was dood. Ik noemde mezelf voortaan Cindy, Cindy leefde nu.

Zo heb ik in die jaren nog meer van dit soort dingen meegeemaakt. Ik weet nog dat er een keer bij het buiten spelen een groep om me heen stond; ik lag in het midden, ze hadden mij uitgetkleed. Eén van de jongens ging op me liggen en kwam in mij. Ik ben ook eens achtervolgd door iemand, die zich aftrok in een steegje. En ik ben een keer opgesloten ergens op een zolder, samen met andere kinderen. Volgens mij waren mijn broers en één van mijn zussen er ook bij. We hadden alleen onze onderbroeken aan en we deden rare spelletjes... Seksspelletjes!

Ik was vaak afwezig. Soms ging ik nog naar het bloemenperkje. Vooral zomers als ik een bloemenjurkje aan had en de vlinders op mijn armen kwamen zitten, dan was het net of ik in de hemel was. Zo moest de hemel zijn. Ik droomde vaak dat ik naar God mocht, op zijn schoot mocht zitten. Hij deed mij niks. Ik mocht dan via een ladder naar de hemel om voor iedereen waar ik van hield een kamertje te maken. Ieder zijn eigen kleur, zachtroze en lichtblauw. Er klonk muziek en engelen zongen. Zo mooi en vredig; hier was ik veilig. God liet mij allerlei plaatsen zien waar ik heen zou gaan. Hij liet mij ook een park zien, een park waar een grote steen lag. Daar mocht ik niet op gaan liggen, maar ik deed het toch. En daar was buurman Ben weer, die me misbruikte. Deze droom kwam steeds terug, jaren achter elkaar.

Ondertussen gingen mijn ouders scheiden, mijn moeder zette mijn vader de deur uit. Ze wilde geen man meer in haar leven. Ze werkte veel en wij waren dan alleen thuis. Buurman Ben had dan ook vaak de kans mij mee te nemen, wekelijks zelfs! Als ik uit school kwam, stond hij al te wachten en ik? Ik ging mee. Lana was dood, die voelde toch niets meer.

Ook op school ging het niet goed en mijn moeder sloeg me omdat ik vaak afwezig was. Ik praatte niet, ik stotterde en daar schaamde ik me voor. Toen we eens zes weken naar opa en oma gingen, leerde mijn oma me tellen. Ik moest tellen van 1 tot 100, terwijl oma allerlei cijfers tussendoor noemde: 67, 34, 9, 17 ... en ik moest gewoon doortellen. Als ik het fout

deed, kreeg ik een klap. Na drie fouten moest ik de gang op. Soms moest ik een uur op de gang zitten en nadenken over mijn fouten. Als ik weer binnen mocht komen, moest ik opnieuw beginnen met tellen. Ik moest me concentreren, want als ik stotterde, kreeg ik weer een klap!

Er woonde ook nog een oom van me bij opa en oma thuis. Zijn kamer was op zolder, dus als ik op de gang zat, kwam hij langs mij op als hij naar boven ging. Oom was ergens in de twintig, maar door een ongeluk was hij verstandelijk gehandicapt. Hij speelde nog met autootjes. Ik mocht meespelen. Op zijn kamer hingen allemaal posters van blote vrouwen die gebukt zaten, zodat je hun billen zag. Oom wilde ook mijn billen zien, want die waren nog mooier dan die van de vrouwen op de foto's. Hij raakte me aan, ging met zijn vingers in mij en bewoog op en neer. Het deed pijn. Hij likte aan mij en aan zijn vingers, zodat die er beter in konden gaan. Ineens hoorden we iets en oom zei: 'Ga maar snel naar beneden, anders wordt oma boos op je! Je moest toch op de gang blijven?'

Ik nam mijn zus een keer mee naar boven, maar die was zo bang voor onze oom dat ze zich verstopte. Toen opa merkte dat wij boven waren, kwam hij ons halen. Hij deed het zolderluik open en trok mij naar beneden. Oom deed boos het luik dicht en ging er bovenop staan, maar mijn zus zat nog steeds verstopt. Mijn oma sloeg mij omdat ik haar mee naar boven had genomen. Ze rammelde me door elkaar, maar ik kon niet huilen en niets zeggen. Mijn zus was elf maanden ouder dan ik, maar ik werd gezien als de grote zus. Oma sloot me op in de slaapkamer zodat ik kon nadenken over mijn fouten. Ze zei dat ik op mijn moeder leek, dat ik net zo gek was als zij. Mijn zuster was lief, zei oma. Mijn zus luisterde en deed alles goed. Ze kreeg alles van oma gedaan. Dus ik moest zo zijn als haar: dan hield er iemand van mij, dan was ik lief en mooi!

Omdat het voelde alsof mijn vader me in de steek had gelaten, was ik steeds op zoek naar een vaderfiguur. Maar steeds als ik dacht dat ik hem gevonden had, deed hij rare spelletjes met me. Ik was ervan overtuigd dat dat zo hoorde. Elke man die ik

vertrouwde deed het.

Tot ik op het journaal zag, dat een volwassen man naar de gevangenis moest omdat hij beschuldigd werd van kindermisbruik! Ik wist nu dat het niet mijn fout was. De voddenboer, buurman Ben, Oom ... al die keren dat ik door een volwassene op een seksuele manier werd aangeraakt, het hoorde niet en het was niet mijn fout! Toen buurman Ben mij hierna weer meenam, zei ik dan ook: 'Dit nooit meer! Dit is de laatste keer, anders ga ik naar de politie.'

Later zag ik hem altijd met zijn kleine nichtje lopen. Ze was twee jaar en hij nam haar overal mee naartoe. Ik voelde me schuldig: omdat ik niet meer met hem meeging, nam hij nu dat meisje. Ik schaamde me. Ik schreef erover in mijn dagboek, maar toen mijn zussen dat hadden gevonden en erin hadden gelezen, heb ik alle bladen verscheurd en de rest dichtgeplakt.

Mijn zussen en ik gingen vaak 's nachts naar buiten. Zo ook toen er een vriendinnetje bij ons logeerde. Ik wilde net vertellen wat ik had meegemaakt met buurman Ben, toen we geschreeuw hoorden. Op het dak van een flatgebouw aan de overkant stonden mensen: twee mannen en een vrouw met een krijsende baby op haar arm. Eén van de mannen had een mes en stak de ander neer; we waren getuige van een moord! Toen de politie kwam, verstopten we ons in de bosjes. We hebben daar uren gezeten, maar nergens over gepraat. Niemand durfde iets te zeggen.

Op een gegeven moment ontmoette mijn moeder een andere man. Hij kwam uit Frankrijk, maar was van Afrikaanse afkomst. Ze trouwden en kregen nog drie kinderen: twee meisjes en een jongetje. Wij - als oudere kinderen - bleven vaak thuis om op te passen. Die Afrikaanse man praktiseerde voodoo en voerde allerlei vreemde rituelen uit. Zo werd er vaak een schaap geslacht. Eerst mochten we met het beest spelen en hem aaien, maar daarna hing het op zijn kop in de schuur; het bloed droop eruit! Mijn stiefvader had veel Afrikaanse vrien-

den en die kwamen allemaal bij ons thuis. Soms waren er wel zestig man in huis. Eén van zijn vrienden wilde met mij trouwen, maar mijn moeder zei nee. Hij bleef aandringen, aaide mijn haar en zei dat hij me mooi vond. Ik wilde dit niet en ik begon mezelf te pijnigen. Ik sloeg mezelf en schopte tegen tafels zodat mijn benen blauw waren en geschaafd. Ik kon beter mezelf pijn doen dan dat iemand anders dat deed...

Op een feestje bij vrienden kwam het misbruik geheel onverwacht ter sprake. Ik was toen zestien jaar. We dronken bier en de sfeer was ontspannen. Tot er iemand uit het niets vroeg: 'Wie haat je het meest?' Ik noemde gelijk buurman Ben. De jongen, die het feestje gaf, schrok en zei: 'Mijn zusje is door hem misbruikt... jij ook?' Ik kon niet liegen, dus ik zei ja. Er brak paniek uit, ik huilde, mijn tweelingbroer ging door het lint. Iedereen hield hem tegen want hij wilde de buurman een lesje leren. Zijn moeder kwam naar boven en troostte me. Niemand zou erover praten, maar ik moest het wel tegen mijn moeder zeggen, vond zijn moeder. En dat deed ik.

Achteraf had ik dat beter niet kunnen doen. Mijn moeder schold me uit voor hoer en schreeuwde dat het mijn eigen schuld was, had ik maar niet mee moeten gaan! Mijn broer voelde zich de man van het gezin, sinds onze vader weg was, en hij kon het gebeurde niet verwerken. Hij wilde helpen en kon het zelf niet aan, dus hij vertelde het tegen iedereen. Nu begrijp ik dat, toen niet. Ik voelde me verraden, maar mijn lieve broer gaf mij eigenlijk een opening om om hulp te vragen.

Na het feest kreeg ik iets met de jongen van het feest. Ik wilde geen seks en hij was de eerste jongen/man die niet aandrong. Hij was te lief; ik was tenslotte een hoer, mijn moeder had het zelf gezegd. Ik voelde me vies door het misbruik, maar durfde er verder niets over te zeggen. Ik kon er niet tegen om aangeraakt te worden, maar hij vond me mooi en wilde me alleen strelen. Ik kon zijn liefde niet aan en na een half jaar maakte ik het uit. Ik zou zijn leven maar verpesten, ik was zijn liefde niet waard. Hij was er stuk van, maar ik kon het hem

niet uitleggen.

Mijn redding in deze tijd is mijn vriendin P. geweest. Ik kende haar vanuit G. en ze was sindsdien mijn beste vriendin. Ik mocht altijd mee op vakanties met hun hele gezin; ik voelde me een beetje hun pleegkind. Bij hen kon ik mezelf zijn en leek het even alsof er niets gebeurd was. Ik voelde me gewenst en geliefd bij hen. Met mijn vriendin ga ik nog steeds heel goed om, we zijn al achtendertig jaar vriendinnen. Door haar en haar familie zag ik in dat ik me wél kon hechten en dat ik dus in staat was om een vaste relatie te onderhouden.

Ook de kinderen die mijn moeder kreeg met mijn stiefvader hielden me op de been. Ik zorgde voor hen. Het jongste zusje, nam ik vaak mee naar mijn kamer; onze moeder was overspannen, kon niet tegen haar gehuil en sloeg haar dan wel eens. Doordat ze zoveel bij mij was, heeft ze tot haar zesde gedacht dat ik haar moeder was. Het was dan ook heel naar voor haar toen ik het huis uit moest; het voelde voor haar alsof haar moeder haar in de steek had gelaten. Nu zijn we echte zussen en hebben we een geweldige vriendschap op weten te bouwen, waar voor mijn gevoel niemand tussen kan komen.

De vriendschappen die ik inmiddels heb zijn me zo dierbaar: dit zijn mensen die echt van me houden! Ze hebben me vergeven en geaccepteerd zoals ik werkelijk ben. Hierdoor is het ook makkelijker voor me geworden om van mezelf te houden. Mijn vriendschappen hebben me geleerd dat rijkdom niet te koop is; het is dat ene gevoel dat je van de mensen om je heen krijgt en zo ben ik dus eigenlijk heel rijk.